

■ Faiq HÜSEYNBƏYLİ

SÖZ ALƏMİNDE

Mən qəmə aşiqəm, dərd ilə şadam,
Özümə özgəyəm, özümə yadam –
Boğular şeirin içində adam...
Hərə bir adamdı öz aləmində.

Söze can verən də, alan da eşqdi,
Çiçəyi açan da, solan da eşqdi.
Həqiqət də eşqdi, yalan da eşqdi,
Oğru aləmində, düz aləmində.

Bu şair ömrümü günə sərmışəm,
Həsrətə, hicrana könül vermişəm.
Bir az divanəyəm, bir az dərvishəm,
Sərgərdan gəzirəm söz aləmində.

ƏLLƏRİN

Qara günün boz eşqinə,
Yağan ağı qardı əllərin.
Nə yaxşı varsan dünyada,
Nə yaxşı vardi əllərin...

Ahım aşiq nəfəsidi,
Sözüm ruhumun səsidi.
Üreyimin qəfəsidi,
Sehirlili tordu əllərin.

Sözəm, dilinde ölmədim,
Közəm, külündə ölmədim.
Sənin elində ölmədim,
Məzardı, gordu əllərin.

Sən uçduqca mələk kimi,
Titreyir kəpənek kimi.
Açılibdi çiçek kimi,
Yazdı, bahardı əllərin.

Bir dən götür tellərimdən,
Aylarimdən, illərimdən...
Cək əlini əllərimdən,
Özgəyə yarlı əllərin.

ALLAH, MƏNİ BAĞIŞLA!

Qəminə ağladıñın,
Bu bəxtikəm nəyindi?
Sən deyən olmadım mən,
Nə evvəller, nə indi.

Nəyimi sevdin mənim,
Layiqəmmi sevginə?
Get bir az da özünü,
Özgələri sevginən.

Solmayayıdı çiçeklər,
Yağmayayıdı yağışlar.
Sən deyən olmadım mən,
Allah, məni bağışla!

SÖZÜN DƏRDİ

Bir parça buz kimi əriyir ömrür,
Günəş hardan bilər buzun dərdini?
Od olub eşq ilə yanmaq gözəldi,
Sonda kül çəkəcək közün dərdini.

Kiminsə canına sadağa düşür,
Baxtına sədd düşür, qadağa düşür...
Ayağım özümdən qabağa düşür,
Həsrətlə daşıyrız izin dərdini.

Torpaq belə bilməz, daş belə bilməz.
Ayağın bildiyin baş bile bilməz.
Kirpik belə bilməz, qasə belə bilməz,
Bilsə, ürək bilər gözün dərdini.

İlahi, sən məni yetişdir ona,
Doqquz gözəlliyi siğmır bir dona.
Bütün dərdlərimi atıb bir yana,
Sevdim bu gül üzülfə qızın dərdini.

Kim haqqı-salamı kəsib söz üstə,
Kim öz qismətindən küsüb söz üstə...

Nanə yarpağı tek əsib söz üstə,
Hələ də çəkirəm sözün dərdini.

ARDIMCA

Fələk nə sayırsa, mən də sayıram,
Günahımı göz yaşımıla yuyuram.
Doğudan Batiya addımlayıram,
İzlərim boylanır ardımcı mənim.

Yenə qaş qaralar, qaranlıq çökür,
Ağrını-acını şeirim çekir.
Yetim uşaq kimi boynunu bükür,
Sözlərim boylanır ardımcı mənim.

Demə, olmalıymış elə olanlar,
Elə düşmeliymış dilə olanlar.
Yeridi, yürüdü şirin yalanlar,
Düzlərim boylanır ardımcı mənim.

Ömrüm saçındakı dəndə qalıbdı,
Dumanda qalıbdı, çəndə qalıbdı.
Gedirəm, gözlərim səndə qalıbdı,
Gözələrin boylanır ardımcı mənim.

GƏLMİŞƏN

Göz yaşıyla sürmələnən bəxtəvər,
Dərdlərimə ağlamağa gəlmisən?
Günəş kimi qor olmuşam yanmışam,
Bulaq kimi çəgləməğə gəlmisən?

Üzüm gülür bu qüssədə, bu qəmdə,
Ağrım-acım çiçək açır qələmdə.
Dağ üstüne dağ qalanib sinəmdə,
Sən də durub dağlamağa gəlmisən.

Bu dəndlərin, bu qəmlərin mübarek,
Əzabların, sitəmlərin mübarek.
Xoş gəlmisən, qədəmlərin mübarek,
Dərdlərimi yoxlamağa gəlmisən?

Mən gedirəm eşq yolunda azmağa,
Diri-diri məzarımı qazmağa.
Bilirəm ki, son sözünü yazmağa,
Kitabımı bağlamağa gəlmisən.

YENƏ GƏLSƏM DÜNYAYA

Yenə gəlsəm dünyaya,
Yenə qurban olaram.
Uca dağ tək dumana,
Çənə qurban olaram.

Eşqdən su içən Aya,
Qəmə nur saçan Aya -
Səninlə keçən aya,
Günə qurban olaram.

Ürək aç həqiqətə,
Uyma hər söz-söhbətə.
Sən olan təriqətə,
Dinə qurban olaram.

Yenilər bu sevdaya
Hər divar, hər daş-qaya...
Yenə gəlsəm dünyaya,
Sənə qurban olaram.

SALAM, AY DİVAR!

Xoş gördük, axşamın xeyirli olsun,
Necəsən bu axşam?...
Salam, ay divar!..
Gel bir az dərdləşək, şeir oxuyum,
Atam-anam divar, balam ay divar.

Dirilik şərbəti içib gəlmisəm,
Ömrüm boyuma biçib gəlmisəm.
Bəsirət gözümü açib gəlmisəm,
Həqiqət önündə lalam, ay divar!

Sözümə ayaq ver, yeni nəfəs ver,
Bu ilham pərimə yenə həvəs ver.
Min ildi susursan, səsimə səs ver,
Min ildi bir sözə qulam, ay divar.

Kiməsə asandı çətin işlərim,
Bu sağır işlərim, yetim işlərim...
Divara dirənir bütün işlərim,
Səccadəm, məbədim, qalam, ay divar.

Sən məndən inciyib küsə bilməzsən,
Sən ki, daş-divarsan, nəsə bilməzsən.
Çəkil, qəşərimi kəsə bilməzsən,
Mən haqqıa yürüən yolam, ay divar.

Gel bir az dərdləşək, şeir oxuyum,
Necəsən bu axşam?..
Salam, ay divar!